

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/37/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8623200572
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8623200572.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobcov: 1. A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. E. XXXX/X, XXX XX F., 2. A. G. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. E. XXXX/X, XXX XX F., obaja zastúpení JUDr. Martinou Fabianovou, advokátkou so sídlom Hencovská 2043, 093 02 Hencovce, IČO: 47 100 885, proti žalovaným: 1. A. A. D., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom H. XX, XXX XX H., 2. A. I. D., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. E. XXXX/X, XXX XX F., 3. I. J. D., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. E. XXXX/X, XXX XX F., žalovaní v 1. až 3. rade zastúpení Mgr. Stanislavom Hutňanom, advokátom so sídlom Kominárska 141/2,4, 831 04 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 50 075 870, 4. A. F. F. F. E. XX/X, XXX XX F., K.: XX XXX XXX, žalovaný v 4. rade zastúpený JUDr. Jozefom Bujdošom, advokátom so sídlom Hlinky 262/6, 091 01 Stropkov, IČO: 42 088 461, o určenie vlastníctva, o odvolaní žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 11C/44/2023-138 zo dňa 15.05.2024 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje uznesenie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti t.j. okrem výroku I. o zastavení konania.

II. Priznáva žalovaným vo vzťahu k žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie rozhodol tak, že:

„I. Konanie **z a s t a v u j e**.

II. Žalovaný v 1. rade, žalovaný v 2. rade, žalovaný v 3. rade a žalovaný v 4. rade majú voči žalobcovi v 1. rade a žalobcovi v 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie podľa ust. § 144, § 145, § 146 ods. 1, § 256 a § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali, aby súd určil, že A. F. je vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa na LV XXXX, vedenej L. M. F., katastrálny odbor, okres F., obec F., katastrálne územie F. a to pozemku KNC č.XXXX/XXX, zastavané plochy a nádvoría, vo výmere 20 m² a nahradiť trovy konania.

4. Pred začatím pojednávania vo veci samej podaním zo dňa 22.4.2024 žalobcovia cestou právneho zástupcu uviedli, že podanú žalobu berú v celom rozsahu späť a žiadali konanie zastaviť. Žiadali nepriznať trovy konania žalovaným. Dôvod späťvzatia žaloby neuviedli.

5. Keďže žalobcovia vzali žalobu späť v celom rozsahu pred začatím pojednávania vo veci samej, tak ako je to vyššie uvedené, súd konanie podľa vyššie citovaného ustanovenia, tak ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia zastavil.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že všetci žalovaní majú voči obom žalobcom nárok na náhradu trov konania z titulu procesného zavinenia žalobcov na zastavení konania. Žalobcovia vzali žalobu späť bez uvedenia dôvodu a spôsobili tak zastavenie konania bez toho, aby dôvodom zastavenia bolo plnenie žalovaných v prospech žalobcov. Z procesného hľadiska tak žalobcovia zavinili zastavenie konania. Všetci žalovaní si náhradu trov konania voči žalobcom uplatnili. Zároveň konštatoval, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

7. Proti tomuto uzneseniu včas podali odvolanie žalobcovia, a to proti druhému výroku uznesenia, ktoré odôvodnili tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právne posúdili odvolanie v zmysle § 365 ods. 1 písm. a) - h) CSP. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa názoru žalobcov spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd prvej inštancie neaplikoval v danej právnej veci ustanovenie § 257 CSP. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa budú tak naďalej generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania, pričom nový § 257 CSP je formulovaný podstatne všeobecnejšie než § 150 ods. 1 a 2 OSP a vytvára väčší priestor na voľnú úvahu súdu. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. K aplikácii ustanovenia § 257 dochádza aj z aspektov sociálnych. Okolnosti hodné osobitného zreteľa sa v takýchto prípadoch môžu vyskytnúť v akomkoľvek sporovom konaní. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu (teda nielen tej strany, ktorú by podľa všeobecných ustanovení zaťažovala povinnosť nahradit' trovy konania, ale aj tej strany, ktorej majetková sféra by bola výnimočným nepriznaním náhrady trov dotknutá). Žalobcovia mali za to, že v uvedenej právnej veci je nutné aplikovať ustanovenie § 257 CSP berúc do úvahy charakter sporu a aj pomery žalobcov (ktorí sú starobní dôchodcovia, zdravotne znevýhodnení) a žalovaných. Na základe uvedeného navrhovali, aby odvolací súd v zmysle § 389 CSP zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. K odvolaniu žalobcov sa vyjadril žalovaný v 4. rade. Podľa jeho názoru uznesenie a to tak v prvom ako aj druhom výroku vychádza zo správne zisteného skutkového stavu veci a taktiež podľa jeho názoru súd prvej inštancie aj vec správne právne vyhodnotil a vo veci správne rozhodol a to aj s ohľadom na skutočnosť, že žalobcovia dňa 22.4.2024 vzali svoju žalobu v celom rozsahu späť, pričom svoju žalobu vzali späť až po zaslaní písomných vyjadrení žalovaných v 1. až 3. rade ako aj po zaslaní písomného vyjadrenia žalovaného v 4. rade, v ktorých jasne a zreteľne žalovaní poukázali na to, že žalobcovia podali svoju žalobu na Okresný súd Svidník oneskorene a to až dňa 4.5.2023, pričom vkladom vlastníckeho práva k pozemku KNC XXXX/XXX, zast. plochy, vo výmere 20 m² v k.ú. F. nadobudli žalovaní v 1. až 3. rade od žalovaného v 4. rade už dňa 27.8.2020 a medzi dňom nadobudnutia vlastníckeho práva žalovanými v 1. až 3. rade od žalovaného v 4. rade a to odo dňa 27.8.2020 do dňa podania žaloby žalobcami dňa 4.5.2023 ubehla doba takmer 3 roky a preto z tohto dôvodu v

súlade s ods. 2 § 9b zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí platného od 1.9.2019 do 31.10.2023 nebolo možné v súlade so zákonom včas dňa 4.5.2023 podať žalobu na určenie vlastníctva obce prevedeného na tretiu osobu, pretože toto právo žalobcov zaniklo uplynutím jedného roka odo dňa prevodu vlastníckeho práva z majetku obce na žalovaných v 1. až 3. rade. To jest právo žalobcov na podanie žaloby na určenie vlastníctva obce prevedeného na tretiu osobu zaniklo ku dňu 27.8.2021, pričom žalovanými bolo poukázané aj na tú skutočnosť, že aj odo dňa uzatvorenia splnomocnenia pre právnu zástupkyňu žalobcov zo dňa 3.11.2021 do dňa podania žaloby zo dňa 3.5.2023 ubehla doba dlhšia ako 1 rok. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie nemohol na základe skutkového stavu preukázaného žalovanými priznať právo požadované žalobcami, ktoré zaniklo a preto žalobcovia pod ťarchou dôkazov predložených žalovanými vzali svoju žalobu v celom rozsahu späť. Právo uplatnené žalobcami prekludovalo už dňa 27.8.2021 a žaloba bola žalobcami podaná až dňa 4.5.2023. Preklúzia ako právny inštitút je zánik práva neuplatnením v zákonom stanovenom čase, ktorý nastáva v zákonom stanovených prípadoch a na preklúzii prihliada súd ex offio teda bez námietky strán sporu a právo nemôže ani priznať. Žalobcovia boli v spore zastúpení kvalifikovanou právnou pomocou – advokátkou, ktorá už v čase uzatvorenia splnomocnenia na ich zastupovanie mohla a mala mať vedomosť o prekludovaní žalobcami uplatňovaného práva, na ktoré súd musí prihliadať ex offio teda bez námietky strán sporu a preto sa žalovaným na základe vyššie uvedeného javí ako neprimerané, aby im nebola priznaná náhrada trov súdneho sporu. Žalobcovia vo svojom späťvzati žaloby zo dňa 22.4.2024 vôbec neuviedli dôvody pre ktoré by nemala byť úspešným žalovaným priznaná náhrada trov súdneho sporu, keď vo svojom späťvzati žaloby zo dňa 22.4.2024 len uviedli, že „Navrhujeme konanie zastaviť a nepriznať náhradu trov konania žalovaným.“ a v samotnom odvolaní zo dňa 17.6.2024 v bode 6. ako dôvody na nepriznanie náhrady trov sporu len uviedli, že „Máme za to, že v uvedenej právnej veci je nutné aplikovať ustanovenie § 257 CSP berúc do úvahy charakter sporu a aj pomery žalobcov (ktorí sú starobní dôchodcovia, zdravotne znevýhodnení) a žalovaných.“ a preto podľa jeho názoru je takýto postup žalobcov nedostatočný a ich návrh na nepriznanie náhrady trov uvedený v odvolaní považuje za oneskorený a neodôvodnený. K späťvzatiu žaloby a k podaniu návrhu na zastavenie konania došlo zo strany žalobcov, ktorí boli v spore zastúpení kvalifikovanou právnou pomocou – advokátkou a na základe ich vlastného uváženia. Aplikácia § 257 CSP prichádza do úvahy len vo výnimočných prípadoch a to v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú aj dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania, a tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči účastníkovi a aby neodporovalo dobrým mravom. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Len výnimočne nemusí súd úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých účastníkov konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj účastníkov v priebehu konania a podobne pretože, v opačnom prípade by tým došlo k závažnému zásahu do základných pravidiel rozhodovania o náhrade trov konania kedy platí zásada úspechu v konaní. Na základe vyššie uvedeného uviedol, že žalobcovia návrh na nepriznanie náhrady trov konania ani nepodali a ak aj by odvolací súd vyhodnotil, že ho podali v návrhu na späťvzatie žaloby zo dňa 22.4.2024 tak ho žiadnym spôsobom neodôvodnili a nepreukázali. Súd môže náhradu trov konania nepriznať len výnimočne a to ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ale žalobcovia nepreukázali ani dôvody hodné osobitného zreteľa a ani nepredložili žiadne dôkazy na ich potvrdenie. Konštatoval, že ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť

trovy konania výnimočne prihliadnuť, ale toto možno skúmať len na návrh a na základe predložených dôkazov, ktoré však žalobcovia nepredložili. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov (nález Ústavného súdu SR z 10. októbra 2018, sp. zn. I. ÚS 168/2018). Použitie citovaného ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov neprizná a predpokladá existenciu výnimočných okolností prípadu. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, v charaktere určitých druhov konania, ako aj v okolnostiach na strane strán sporu. Ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za normu, zakladajúcu voľnú možnosť aplikácie v zmysle svojvoľe, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania, výnimočne prihliadnuť. Žalobcovia nepreukázali žiadny dôvod hodný osobitného zreteľa pre ktorý by mohlo dôjsť k nepriznaniu náhrady trov konania a to ani v okolnostiach danej veci, ani v charaktere tohto konania a ani v okolnostiach na niektorej strane strán sporu. Na základe vyššie uvedeného navrhol odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v žalobcom napadnutom druhom výroku potvrdil, pretože toto rozhodnutie je aj v druhom jeho výroku vecne správne.

9. K odvolaniu žalobcov sa vyjadrili aj žalovaní v 1. až 3. rade. Uviedli, že sa žalobcovia vo svojom odvolaní pravdepodobne domáhajú aby súd, pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval ustanovenie § 257 CSP a z dôvodov hodných osobitného zreteľa žalobcov nezaviazal na náhradu trov konania protistrane. Nevedno či úplne, či v menšom rozsahu ako 100 %, žiadajú len, aby odvolací súd zrušil uvedené rozhodnutie a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie podávajú z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tieto tvrdenia považujú za absurdné, nakoľko v danej veci žalobcovia zobrali žalobu späť ešte pred začatím konania vo veci samej. Teda žiadne dokazovanie súd nevykonával, a konanie podľa § 145 a nasl. CSP zastavil. Nakoľko sa jedná o uznesenie k argumentácii v bode 2. ich odvolania (napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci..... atď.) sa nebudú vyjadrovať. Zrejme sa jedná o chybu v písaní. Žalobcovia pred začatím pojednávania vo veci samej podaním zo dňa 22.4.2024 cestou právneho zástupcu uviedli, že podanú žalobu v celom rozsahu berú späť a žiadali konanie zastaviť. Zároveň žiadali nepriznať trovy konania žalovaným. Dôvod späťvzatia neuviedli. Pokiaľ právny zástupca žalovaných chcel uplatňovať ustanovenie § 257 CSP, mal tak učiniť už v samotnom späťvzatí žaloby (keďže vedel, že súd bude obligatórne rozhodovať aj o trovách konania), a v odvolacom konaní by súd na ďalšie dôvody už nemal ani prihliadať. Dôvody hodné osobitného zreteľa neboli právnym zástupcom ani nijako preukázané, len cituje komentované znenie zákona a nakoniec všeobecne poukazuje na charakter sporu a pomery žalobcov (starobní dôchodcovia, zdravotne znevýhodnení) a žalovaných. Aj napriek tomu, že žalobcovia nijako bližšie nešpecifikovali žiadanú aplikáciu dôvodov hodných osobitného zreteľa s určitosťou to nebude charakter sporu. Je naozaj výnimočné, aby žalobcovia právne zastúpení, sa domáhali nároku, na ktorý sa vzťahuje preklúzia. Právny zástupca (aj keď s ohľadom na obsah tohto odvolania možno mať voči spôsobu obhajoby určité pochybnosti) musel mať vedomosť ohľadom preklúzie. Od začiatku tvrdili, že táto žaloba bola účelová a dôvodom bolo len predlžovanie prerušeného stavebného konania (kvôli tomuto konaniu), čomu zodpovedá aj správanie žalobcov v tomto spore. Aj keď boli oboznámení s vyjadreniami žalovaných, naďalej trvali na odročovaní nariadených pojednávaní, a až na žiadosť žalovaných na vykonaní hlavného pojednávania bez výsluchov žalobcov (s ohľadom na predmet sporu a doručené vyjadrenia žalovaných) zobrali žalobu späť až 22.4.2024. Charakter sporu a správanie sa žalobcov určite neumožňuje uplatnenie § 257 CSP. K pomerom žalobcov, ktoré neboli bližšie špecifikované sa žalovaní nevedia vyjadriť, okrem toho čo uviedli žalobcovia v predmetnom odvolaní (že sú starobní dôchodcovia, zdravotne znevýhodnení). Táto skutočnosť sama o sebe nezakladá nárok na aplikovanie § 257 CSP. A aj keď poukazujú na pomery žalovaných, nič konkrétne k tomu neuviedli. K pomerom žalobcov, že žalovaným je známa len skutočnosť, že žalobcovia žalovaných v 1. až 3. rade žalujú vo viacerých konaniach, aj na Okresnom súde Bardejov, kde sú zastúpení rovnakým právnym zástupcom. Ten ich zastupuje aj vo všetkých (aktuálne asi štyroch) stavebných konaniach. Teda, to že sú dôchodcovia, ich neodrádza od podávania viacerých žalôb (v ktorých doposiaľ neboli úspešní). Pri trovách konania súd prvej inštancie správne postupoval, keď zohľadnil tzv. zodpovednosť za výsledok. Žalobcovia účelovo podávajú zjavné nepodstatné žaloby (len z dôvodov prerušenia staveného konania), a nie je jediný

dôvod, aby žalovaní nemali mať uhradené trovy konania- právneho zastúpenia. Vzhľadom na vyššie uvedené, žiadali odvolací súd, aby potvrdil uznesenie a priznal žalovaným trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

10. Ďalšie vyjadrenia do spisu predložené neboli.

11. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku I. o zastavení konania v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasledujúcich CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario a zistil, že odvolanie žalobcov v napadnutej časti nie je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určenie rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadom akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym posúdením. To, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, a to s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument o opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

14. Podľa ust. § 257 CSP: „Výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.“.

15. Vo vzťahu k aplikácii ust. § 257 CSP, odvolací súd uvádza, že toto ustanovenie predstavuje výnimku pri rozhodovaní o trovách konania. Účelom tohto ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynuli z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

16. Zo slovného znenia vyššie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci.

17. Ustanovenie § 257 CSP preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený.

18. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod.

19. Zákon explicitne nevypočítava, ktoré okolnosti sú relevantné do takej miery, že môžu predstavovať dôvod na nepriznanie náhrady trov konania. Judikatúra považuje za nepostačujúci na aplikáciu § 257 CSP len všeobecný záver hodnotiaci dopad rozhodnutia o určitom druhu nároku (porov. R 34/1982, R 23/1989).

20. Tak ako odvolací súd konštatoval vyššie aplikácia ustanovenia § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a zo zásady zodpovednosti za zavinenie. Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje, avšak možno ich zhrnúť ako neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitost' prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy a osobné pomery strany sporu či nízky príjem.

21. V danom prípade odvolací súd konštatuje, že aj keď súd prvej inštancie neuvádza ustanovenie § 257 v dôvodoch svojho rozhodnutia o trovách konania, neznamená to, že sa ním nezaoberal. Odvolací súd má za to, že v danom prípade neboli preukázané zo strany žalobcov dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešným žalovaným. Nevyplyva to ani zo samotnej povahy konania respektíve procesnej situácie žalobcov a ani zo samotného správania žalovaných, ktorí nezadali príčinu na podanie žaloby. Žalobcovia ani nepreukázali, že by ich osobné majetkové pomery mohli predstavovat' dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalobcovia svoje osobné majetkové pomery bližšie nešpecifikovali. Podľa názoru odvolacieho súdu nestačí, aby žalobcovia len všeobecne uviedli, že sú starobní dôchodcovia a zdravotne znevýhodnení. Tieto skutočnosti nepreukázali tak, aby z nich mohol súd prvej inštancie či odvolací súd riadne posúdiť možno aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Vo zvyšku odvolací súd poukazuje i na argumentáciu žalovaných uvedenú v ich vyjadreniach k odvolaniu žalobcov, s ktorou možno v zásade súhlasiť.

22. Preto odvolací súd podľa ust. § 387 CSP potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku I. o zastavení konania.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešným žalovaným vo vzťahu k neúspešným žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP). Tak ako bolo konštatované vyššie, ani odvolací súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvolit' si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).